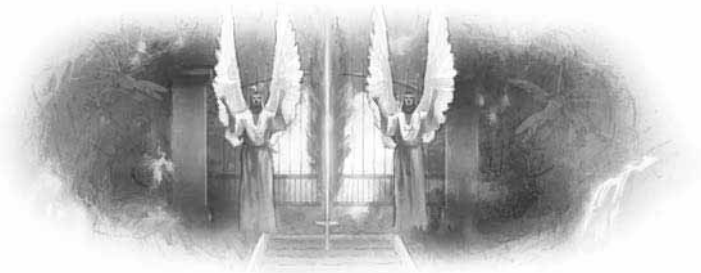

Grondslag vir die Profetiese Woord

SABBATMIDDAG

Skrifverwysings vir hierdie week se studie: *Jesaja*

6:6–8, *Génesis* 3:21–24, *Eségiël* 1:4–14, *Openbaring* 4:1–11, *Númeri* 2:3–25, *Jesaja* 14:12–14.

Geheeteks: “Daarop hoor ek die stem van die Here wat sê: ‘Wie sal Ek stuur? En wie sal vir ons gaan?’ Toe antwoord ek: ‘Hier is ek, stuur my.’ ” (*Jesaja* 6:8)

God se reg om oor die heelal te heers, is gegrond op die feit dat Hy die Skepper van alle dinge is (*Openbaring* 4:11), en sy karakter bevestig dit. Wanneer ons God se regverdige karakter ontdek, dan begin ons om te verstaan hoe en hoekom ons as sondige mense aan die heerlikheid van God ontbreek (*Romeine* 3:23).

Hierdie week kyk ons verder in diepte na die visioen van die troonkamer om te besin wat die menslike ras se stand teenoor ’n heilige God is, en hoe Christus se offer ons herstel en ons nader na die troon bring. God se plan is om ons te herstel, nie net as individue nie, maar ook as ’n ras, sodat ons weereens sy heerlikheid teenoor die res van sy Skepping kan openbaar. Deur die res van die Bybel te ondersoek, kan ons belangrike leidrade vind wat ons, ’n sondige ras wat kwytgeskeld en verlos is, sal help om die hoë roeping wat God aan ons voorgehou het, te waardeer.

Die mens se opstand sal uiteindelik en vir ewig tot ’n einde kom. En, nog meer, God se liefdevolle karakter, sy onselfsugtige en selfopofferende karakter, sal selfs helderder as wat dit oorspronklik vir die mens beplan was, skyn. Hoewel God nooit bedoel het dat die mens tot ’n val moes kom nie, was God se liefdevolle karakter deur die kruis op ’n merkwaardige wyse tentoongestel.

**Bestudeer hierdie week se les ter voorbereiding vir Sabbat, 17 Mei.*

Hier is ek, stuur my

Jare gelede het 'n kerk besluit om 'n verouderde kelderkamer te vernuwe om dit sodoende in 'n nuwe gemeenskapsaal te omskep. Een van die eerste dinge wat hulle gedoen het, was om nuwe ligte te installeer en so die spasie meer aantreklik te laat lyk. Maar toe die ligte geïnstalleer was, het die vertrek nog slegter gelyk, want helder ligte het 'n manier om foute te ontbloot.

Jesaja se aanskoulike visioen van God se troon het hom pynlik bewus van sy tekortkominge gemaak. “‘Wee my, ek is verlore!’” het hy uitgeroep, “‘Want ek is 'n man onrein van lippe en woon onder 'n volk wat onrein van lippe is; want my oë het die Koning, die HERE van die leërske, gesien’” (*Jesaja 6:5*). Ons sal dieselfde voel as ons skielik in die teenwoordigheid van die HERE gebring word. Die lig is vanself helder genoeg om al ons verskonings tot niet te maak. In God se teenwoordigheid word ons daarvan bewus dat ons verlore is. Jesaja het die grootste verrassing ooit gekry.

Lees Jesaja 6:6–8. Jesaja het geweet dat sonde ons “verlore” laat gaan. Die loon van die sonde is die dood. Maar in plaas daarvan om ons aan die gevolge van die sonde oor te laat, trek 'n God van liefde ons nader. Wat was die gevolge van hierdie ontmoeting, en hoekom is dit belangrik?

Jesaja was van sy sonde gereinig toe 'n seraf 'n kool van die altaar geneem het en sy mond aangeraak het. Hierdie altaar was waarskynlik die wierookaltaar waar daar bemiddeling deur en vir God se volk gedoen was (*lees Openbaring 8:3, 4*). Sy sonde was vergewe, en nou was hy as waardig gesien om in God se teenwoordigheid te wees – maar meer as dit, hy was ook aangestel om God voor die wêreld te verteenwoordig.

Interessant genoeg, die woord “seraf” beteken “die een wat brand.” Let op na Jesus se beskrywing van Johannes die Doper se bediening in Johannes 5:35 — “‘Hy was die lamp wat brand en skyn, en julle was gewillig om julle vir 'n tyd in sy lig te verbly’”. Alhoewel Johannes natuurlik self 'n sondaar was en genade en verlossing nodig gehad het, het sy bediening na die enigste Een gewys wat genade en verlossing kan bring.

Jesus het as die volmaakte verteenwoordiger van die Vader se heerlikheid gekom — en God het sy profeet, 'n sondaar gestuur, om dieselfde taak as een van die hemel se serafs uit te voer.

Eers nadat Jesaja geweet het dat hy van sy sonde gereinig was, het hy gesê, *Hier is ek, stuur my*. Hoe kan elkeen van ons, nadat ons sondes deur die bloed van Jesus gereinig is, reageer soos wat Jesaja dit hier gedoen het?

Die twee gérubs

Die oomblik wat ons eerste ouers uit die Tuin verban was, het God aan die mens hoop gegee deur 'n Messias aan te bied (*Génesis 3:15*). En toe het Hy 'n kragtige simbool by die ingang tot Eden geplaas: twee gérubs met 'n flikkerende lig tussen hulle. Dis baie belangrik om op te let dat hierdie toneel met die verbondsark ooreenstem, 'n simbool van God se troon (*Exodus 25:18*).

Lees Génesis 3:21–24. Wat was die gérubs se taak – en hoekom?

Terwyl die gérubs sekerlik die taak gegee was om sondaars te weerhou om toegang tot die boom van die lewe te kry (*Génesis 3:22*), was hulle ook 'n simbool van hoop, 'n belofte, dat die mens eendag weer toegang tot die paradys sou kry en herstel sou word. “Die tuin van Eden het op die aarde gebly, nog lank nadat die mens uit sy aangename wandelweë verban was. Die gevalle geslag is lank toegelaat om hulle blik oor die woning van hulle onskuld te laat gaan; net die wakende engele het hulle belet om in te gaan. By die poorte van die Paradys waar die engele wag gehou het, is die heerlikheid van God geopenbaar. Daarheen het Adam en sy seuns gekom om God te aanbid. Daar het hulle opnuut beloop om die wet van God te gehoorsaam – die wet wat hulle oortree het met die gevolg dat hulle uit Eden verban is. . . . Maar in die uiteindelijke herstelling wanneer daar ‘ ’n nuwe hemel en ‘n nuwe aarde’ (Openbaring 21:1) sal wees, sal dit met meer luister as in die begin herstel word.” — Ellen G. White, *Patriarge en Profete*, bl. 62.

Die bewoording in Génesis 3:24 is ook interessant: die Bybel dui aan dat God die gérubs aan die oostekant van die Tuin laat “woon” (1953 vertaling) het, en die oorspronklike Hebreeuse woord daarvoor is shakan wat die stamwoord vir die heilige “tabernakel” is (lees *Exodus 25:8, 9* en *Númeri 3:26*), waar God se teenwoordigheid onder sy volk was. Alhoewel die bekende term *Shekinah* vir die teenwoordigheid van God nie in die Bybel voorkom nie, is dit ook op hierdie woord gebaseer en word dit dikwels as “tabernakel” vertaal. 'n Letterlike vertaling van *shakan* kan lees, “God het gérubs aan die oostekant van die Tuin van Eden getabernakel”.

In die Bybel word gérubs met die teenwoordigheid van God geassosieer (lees *I Kronieke 13:6, Psalm 80:2* en *Jesaja 37:16*), in besonder waar sy troon is, daar waar sy Naam geproklameer word. Ons moet nie nalaat om op te let dat die 24 ouderlinge wat volgens Openbaring 4 en 5 rondom God se troon is, Hom loof en verklaar dat Hy waardig is om heerlikheid en eer te ontvang omdat Hy alles geskape het (*Openbaring 4:11*). Dit kan ons help om die troonkamertoneel te verstaan en ook ons rol as kwytkeskelde sondaars in verwantskap met ons Skepper.

Soos brandende kole vuur

Daar word dwarsdeur die Ou Testament na gérubs as lewende wesens (*Eségiël 10:8*) of as goue simbole (*Exodus 25:18*) verwys. Hulle word dikwels direk langsaan God se troon in 'n staande posisie uitgebeeld om sy heerlikheid na die heelal uit te straal. Daar was ook gérubs in die voorhangselgordyn ingeweef (*Exodus 26:1*). In die boek van Psalms word God se opperste mag oor die skepping poëties deur gérubs wat God deur die lug laat sweef, uitgebeeld (*Psalms 18:11*). Volgens God se bevel was daar twee gérubs teenoor mekaar uit een stuk goud saam met die versoendeksel gemaak met hulle vlerke boontoe uitgesprei, terwyl hulle met hul vlerke die versoendeksel bedek (*Exodus 25:18–20*).

Lees Eségiël 1:4–14. Watter ooreenkomste sien jy tussen hierdie skrifgedeelte en die tonele wat in Jesaja 6:1–6 en Openbaring 4:1–11 uitgebeeld word?

'n Eerbiedwekkende toneel van God se mag word aan Eségiël vertoon. Dit is eerstens 'n verwarrende toneel vir God se volk omdat hulle hulself in moeilike omstandighede bevind: die uitverkore volk wat hulle nie in die Beloofde Land bevind nie, maar in Babiloniese ballingskap. Terwyl Eségiël die toneel voor hom bestudeer, kyk hy op en sien God se troon bokant hierdie toneel.

Let op na die belangrike ooreenkomste met ander “troon”-visioene. Die lewende wesens wat Eségiël sien, het dieselfde gesigte as die lewende wesens in Johannes se visioen: 'n leeu, 'n arend, 'n os en 'n man.

Die misterieuse wesens met vier gesigte word nie spesifieke name gegee in die oorspronklike beskrywing nie; maar later, tydens 'n ander troonkamer visioen (lees Eségiël 10:1–21), word hulle “gérubs” genoem, en die brandende kole vuur van Jesaja se visioen van die gérubs kan ook hier gesien word. Hulle het dieselfde gesigte as die lewende wesens wat in Johannes se visioen voorkom.

Wanneer ons ook al God se troon sien – of bo-op die verbondsark wat gedien het as God se ontmoetingsplek met Moses (*Exodus 25:22*), of in die asemrowende visioene van die profete – is die gérubs altyd teenwoordig. Hulle word intiem met die troon van God verbind. Al God se wesens was bedoel om sy heerlikheid uit te straal – of ons nou praat van die menslike ras wat na sy Beeld geskape is of van die hemelse wesens wat reg langs sy glorieryke troon geplaas is.

Heilig, heilig, heilig is die HERE God, die Almagtige. Hoe vergelyk jou lewe met die heiligheid wat Eségiël hier waarneem? Wat sê jou antwoord ten opsigte van hoe nodig jy die evangelieboodskap het?

God onder sy volk

Deur God se teenwoordigheid in die wolk gelei, het die Israeliete hulle reis na die Beloofde Land met tye onderbreek en dan het hulle die tabernakel opgeslaan. Die stamme het dan hulle kamp rondom die tabernakel opgeslaan – drie stamme aan elke kant. Die Teenwoordigheid van God het dan neergedaal tot in die Allerheiligste en so dan in die volk se midde gewoon.

Daar was een dominante stam aan elkeen van die vier kante van die tabernakel. Volgens Númeri 2, wie was hierdie vier dominante stamme?

Númeri 2:3 (Oos): _____

Númeri 2:10 (Suid): _____

Númeri 2:18 (Wes): _____

Númeri 2:25 (Noord): _____

Let daarna op dat elke hoofstam sy eie “vaandel” of spesiale vlag gehys het om aan te dui wie hulle was. Terwyl die Skrif nie elke vlag duidelik beskryf nie, was daar ’n interessante tradisie — lossies gebaseer op die stam se karaktereenskappe soos dit in Génesis 49 en Deuteronomium 33 beskryf word — wat elk van die vier gesigte aan die vier kompasrigtings toegeken het. “Volgens die rabbynse tradisie het die vaandel van Juda die beeld van ’n leeu getoon, en Ruben s’n die beeld van ’n man of ’n man se kop, Efraim s’n die beeld van ’n os, en Dan se vaandel die beeld van ’n arend; sodat die vier lewende wesens wat eie is aan die gérubs se voorkoms soos dit deur Eségiël beskryf word, op hierdie vaandels verteenwoordig kan word.” — Carl Friedrich Keil and Franz Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, vol. 1 (Peabody, MA: Hendrickson, 2011), bl. 660, (vry vertaal).

Dit is natuurlik moontlik dat ons te veel in tradisie wil inlees, maar dit is nogtans interessant om hierdie antieke tradisie met die Bybel se beskrywing van die Nuwe Jerusalem te vergelyk. ’n Interessante patroon kom te voorskyn: daar is poorte wat elkeen van die drie stamme aan al vier die kante van die stad verteenwoordig (*Openbaring 21:12, 13*).

Die beskrywings van beide die kamp van Israel en die Nuwe Jerusalem beklemtoon een belangrike feit: God se doel is om die mensdom nader aan sy troon te trek. Die boek van Openbaring leer ons dat “die Here God, die Almagtige, is sy tempel, en die Lam” (*Openbaring 21:22*).

Natuurlik woon ons nie in die kamp van Israel nie. Maar, op watter maniere kan ons nou in ons eie lewe nader aan die teenwoordigheid van God beweeg?

Lucifer se val

Dis so moeilik om te begryp dat Lucifer eens 'n beskut-engel of gérub was, dat hy 'n verhewe posisie langs die troon van God beklee het. Sy bestaan het sekerlik gehelp om die heerlikheid van God aan die heelal te openbaar. In plaas daarvan het hy begin om aan sy eie heerlikheid te dink, en nie aan die heerlikheid van sy Skepper nie; of, om meer presies te wees, hy het begin dink dat hy nie die agting wat hom toegekom het, gekry het nie.

Lees Eségiël 28:11–17 en Jesaja 14:12–14. Wat het tot Lucifer se val gelei? Vergelyk hierdie skrifgedeeltes met Openbaring 14:1–12. Hoe beïnvloed die kontras tussen Lucifer se val en die mens se hoë posisie in Christus jou begrip van wat in Openbaring 14 plaasvind?

Let op hoe Lucifer van die heilige berg verwyder word, terwyl die verlostes saam met die Lam van God op die berg Sion staan. Daar word gemeld dat Lucifer in Eden was; die menseras was ook daar, maar in teenstelling met Satan se lot, gaan die mensdom deur Christus in die paradys herstel word. (*Lees Openbaring 22:1–3.*)

In hierdie konteks is die volgende aanhaling van Ellen G. White baie insiggewend: “Die hemel sal triomfeer, want die leë ruimtes wat in die hemel deur die sondeval van Satan en sy engele veroorsaak was, sal deur die verlostes van die Here gevul word.” — *The Advent Review and Sabbath Herald*, 29 Mei, 1900, (vry vertaal).

En hulle gaan daar wees, in die hemel, net as gevolg van die evangelieboodskap. Om die waarheid te sê, die tema van die evangelieboodskap, van die verlossingsplan, word op 'n aanskoulike wyse in die troonkamertoneel in Openbaring 4 en 5, beskryf. Byvoorbeeld, die engele roep uit: “ ‘U is waardig om die boek te neem en sy seëls oop te maak, want U is geslag en het ons vir God met u bloed gekoop uit elke stam en taal en volk en nasie’ ” (*Openbaring 5:9*). Wat 'n beskrywing van die evangelie, die dood van Jesus vir die verlossing van die mensdom!

Let ook op hoe die taal wat gebruik word die eerste engel se boodskap reflekteer, en waardeur ons geroep word om die evangelie te verkondig: “ 'n ewige evangelie . . . aan die bewoners van die aarde en aan alle nasies en stamme en tale en volke” (*Openbaring 14:6*). Wat 'n kragtige voorstelling van die volheid van wat Christus vir die wêreld gedoen het. Daar is nie 'n mens in die hele geskiedenis van hierdie aarde vir wie Christus nie gesterf het nie. Hulle moet dit net te wete kom en dan kies om dit te aanvaar.

Wat is die kerk en ons as individue se rol om mense te vertel oor wat Christus vir hulle gedoen het?

Vir verdere studie: Lees Ellen G. White, “Die Stryd Beëindig,” bl. 669–671, 676–678, in *Die Groot Stryd*.

Satan wat eens ’n beskutgêrub was, het daarna gesoek om die vertroue in God se troon te vernietig. God het die gevalle engele toegelaat om met hulle rebellie voort te gaan om aan die heelal die donkerheid van die boosheid te toon wat die gevolg is van selfverheffing — en hoewel Satan daarin geslaag het om die menseras te mislei en by hom in sy oorlog teen God aan te sluit, het Christus hom totaal by die kruis oorwin en so vir die mensdom ’n plek verseker waar die gevalle engele eens gestaan het. In Christus draai sondaars openlik teen Lucifer se aannames. Die finale scenario is in sekere opsigte selfs ’n groter openbaring van God se goedheid en liefde as wat voor Lucifer se val bestaan het. Hoewel God nooit beplan het dat boosheid en die tragedie met sy ewige gevolge sou bestaan het nie, wanneer dit alles iets van die verlede gaan wees, sal die goedheid en liefde van God openbaar word op maniere wat andersins nooit sou bestaan het nie.

Christus “aanskou die verlostes wat herskep is in Sy ewebeeld, met die volmaakte beeld van die goddelike op elke hart afgedruk, terwyl elke aangesig die ewebeeld van sy Koning weerkaats. Hy sien in hulle die moeilike arbeid van Sy siel en Hy is versadig. En dan, met ’n stem wat deurdring tot die vergaderde menigtes van regverdige en goddelose, verklaar Hy, ‘Kyk wat het Ek met My bloed gekoop! Vir hulle het Ek gely, en vir hulle het Ek gesterf, sodat hulle deur die ewigheid heen in My teenwoordigheid kan woon.’ En dan weergalm die loflied van die skare in wit geklee rondom die troon, ‘Die Lam wat geslag is, is waardig om te ontvang die krag en rykdom en wysheid en sterkte en eer en heerlikheid en lof, Openbaring 5:12.’” — Ellen G. White, *Die Groot Stryd*, bl. 671.

Vrae vir bespreking:

❶ Verbeel jou jy staan voor God met al jou foute, met ’n karakter vol defekte, met al jou verkeerde dade, elke verkeerde gedagte, elke verkeerde motief ten volle ontbloot voor Hom! Wat sal jy regmatiglik en eerlik verdien? Wat is dan jou enigste hoop? Waarom moet ons “die geregtigheid naamlik van God deur die geloof in Jesus Christus vir almal en oor almal wat glo” (*Romeine 3:22*) nou hê, en in die oordeel wanneer ons dit nodigste gaan hê? Kortliks, waarom het ons die evangelie nodig?

❷ Soos ons gesien het, het Johannes die Doper die rol van ’n gêrub vertolk – ’n brandende en skynende lamp (*lees Johannes 5:35*). Hy was natuurlik Christus se voorloper, die aankondiger van die Messias se eerste verskyning. Hoe vervul God se eindtydvolk ’n soortgelyke profetiese rol?